

V NÁRODNÍM DIVADLE KONČÍM

Okruh stálých lektorů seminářů JH letos rozšířil mj. i Štěpán Pácl, režisér souboru činohry Národního divadla v Praze a dvojnásobný držitel Ceny Alfréda Radoka v kategorii Talent roku (2008 a 2010).

Jak se ti liší práce pedagoga a režiséra?

Ať už seminář končí prezentací, nebo ne, tak práce pedagoga se odehrává v jisté nepřítomnosti „ambice“. Ambice dojít k výsledku, někoho něco naučit, ale spíš dát prostor a možnosti k práci, aby ten člověk mohl něco objevit. Necpat tam svou představu. U režijní práce je ambice, představa o výsledku daleko důležitější. Je to také o dávání možností a prostoru, ale zatímco v pedagogické práci dávám lidem prostor, aby vzlétli kamkoli, v režijní práci potřebujeme letět jedním směrem. Musíme se na něm shodnout, vědět, co děláme, a musí tam být někdo, kdo to táhne. Ne že by nás musel táhnout zrovna ten výsledek, ale přece je vždy přítomna nějaká zvědavost, jak ta konkrétní představa na začátku bude naplněna. V nějaké fázi to tlačení vždycky přijde.

A jsou přesto pedagogické prvky, které se objevují ve tvé režijní práci?

V posledních pracích jsem měl štěstí, že nemusím být pedagogem. Ono to hrozně zdržuje. Vysvětlování, jak co zahrát, ubírá z času vnímat, jak se vyvíjí představa, jak se to tvaruje a jaké jsou další možnosti. Myslím, že herci mají svůj díl práce na inscenaci a režisér má mít také svůj. Ty světy by měly být nějak jasně vymezené, jeden by neměl učit druhého, jak to dělat. Je to možné, ale když jeden pedagogizuje, není to dialog.

Jaký je tedy tvůj styl zkoušení?

To nedokážu říct, hrozně se to proměňuje v čase. Text od textu mě vede k jinému režijnímu projevu na zkouškách. Vždycky sním o tom rozkrývat možnosti, dávat prostor pro překvapení, náhodu nebo risk. Ale ne vždycky to jde. Nejsem režisér typu tyрана a manipulátora, zároveň nejsem režisér, který nechává herce, ať rostou jako dříví v lese.

Mě by to zajímalo ze vztahu k herci – platí to dědictví druhé divadelní reformy, že herec je centrem divadla?

To bezesporu. Zážitek toho jedinečného člověka, jeho originality ve smyslu původnosti. Když se to podaří, je to pro mě hrozně cenné. Člověk přes možnosti textu, figury, scénografie, vztahů aj., mluví ještě o něčem jiném než o hře, o vlastním prožívání skutečnosti, kterou se mnou sdílí.

Jde tohle i v Národním divadle? Není to moc velký moloch?

Jde. Ne vždycky, ne často, ale občas se to tam podaří.

A když to srovnáš s jinými divadly, kde jsi pracoval?

Ve výsledku je to vždy o schopnosti potkat se s lidmi, se kterými si rozumíš. To je zázrak a výhoda. Když se to podaří, což není vždy, tak je možné úplně cokoliv a rozdíly mezi divadly nejsou. Můžeme

mluvit o tom, že úroveň herectví v Národním divadle je přes všechny problémy velmi vysoko, to ale neznamená, že zážitek ze zkoušení by byl výš než v ostatních divadlech.

Slyšel jsem, že z Národního divadla odcházíš.

Je to tak. Daniel Špinar se rozhodl, že se mnou nechce dál spolupracovat, takže jsme ve dvou třetinách domluvené doby rozvázali spolupráci. Je to úplně v pořádku, s tím, že směřování té práce mi nebylo úplně příjemné, respektive jsem mu přestával rozumět. Teď je úplně otevřená náruč možností! Věřím, že budu na volné noze. Co bude, bude. A těším se na to.

Jsi na Hronově poprvé – přineslo ti tohle setkání něco důležitého?

Mám velký zážitek ze semináře. Takhle početnou a různorodou skupinu jsem měl snad poprvé. Byl to velmi kompaktní, intenzivní čas, kde se stala spousta skvělých zážitků. Setkání s každým z účastníků bylo cenné a obohacující, v myšlení pedagogickém i režijně divadelním. Když se řekne Hronov, tak budu myslet na seminář. Nahlédnutí do dění v amatérském divadle byl zase jiný druh zážitku, vnímám jej jako takový doplňkový a vyvažující k tomu, co se dělo dopoledne.

Měl jsi v té divadelní části nějaký konkrétní zážitek, který v tobě něco vyvolal?

Těšily mě věci, ze kterých je vidět radost, že jsou ti lidé spolu a mohou spolu hrát, baví je to a je tam hra. A že i o něco jde. Třeba Pavel Skála (To si viděl), Valerie a týden divů nebo ti Slováci (Pojednávání vo veci Genesis) a vlastně i věci ze Sokolovny – V prdeli, Musí to být? a Andrew Coffey. Ať to vypadá jakkoli, nějaké základní rozhodnutí pramenící z radosti jsem tam viděl.

Jan Mrázek

REFLEXE – VERONIČIN POKOJ

DVEŘE DO HORORU

Tak to tady letos ještě nebylo! Žánr horor – dusivá atmosféra bílého pokoje s hodnými lidmi, kteří chtějí po mladé dívce, která je tak podobná jejich zesnulé Veronice, aby své sestře Sisi řekla, že jí odpouští. Jak se ukazuje, Veroničin pokoj se stává rafinovanou pastí, z níž není úniku. Soubor Divadla Navenek z Kadaně si s tématem Iry Levina (proslaveného hororovitými Stepfordskými paničkami) poradil s náhledem a jemným minimalistickým herectvím. Ono to v prostoru, jako je malý sál Jiráskova divadla, ani jinak nešlo. Diváci jsou tam nahňoucaní jeden na druhého, a na herce si mohou sáhnout. Vstupujeme tedy do pokoje, v němž jsou nábytek i obrazy pokryty přehozy proti prachu a všechno vypadá tak nějak vlídně. Vše se ale změní v okamžiku, kdy přimějí studentku Susan, aby se převlékla do Veroničiny šatů. I když hrají kromě ústřední hrdinky jen tři herci, dokážou nám – stejně jako jí – vsugerovat, že postav je tu daleko více, a že vše, co vidíme, je jen naše iluze – všechno je jinak... Je to trochu psychodrama, trochu thriller, trochu černohumorná groteska, virtuální realita, blázinec. Nejistota... zpochybnění všeho, co víme, co si myslíme... Zpochybnění toho, kdo jsme. U takového žánru je třeba, aby herci hráli přesně a zachovávali si patřičnou míru tajemství, protože zápletku se v kotrmelcích několikrát obrátí ve svůj protiklad. Pochopíme až na konci, proč je na stěně několik nesourodých obrázků, jak jsou spříznění protagonisté, a do čeho se to nic netušící Susan zapletla. Poučení: nechod' s pánem, kterého neznáš, do domu, který neznáš. Je to nebezpečné... Zkrátka, ta pravá noirová záležitost na pozdní večer. Když jsem odcházela z divadla, právě odbýjela půlnoc.

jas

AND WHAT ABOUT THE WEATHER?

Na Jiráskově Hronově se mluví o divadle, o divadle a potom ještě o divadle. No, a další téma je jídlo – kde jsme se najedli, co dobré jsme si dali, a kde to nestojí za nic. A tak mě trochu mrzí, že se příliš nedostává na téma, které je a bylo vždy na jakémkoli festivalu hodně důležité. Totiž počasí. Jak vědí Angličani, počasí skýtá nepřeborné množství nejrozumnějších podtémat, možností k rozvíjení. Jestliže se mluví o hronovské tradici, zdejší počasí v době festivalu ji rovněž přísně dodržuje. Zrovna včera jsme na toto téma vzpomínaly s kolegyní Radkou Hrdinovou, která má za sebou ještě více JH než já, a je tedy relevantním svědkem. Počasí v Hronově v průběhu festivalu je následovné: před zahájením festivalu (v pátek) ještě lehce koketuje a naznačuje, že všechny možnosti jsou otevřené – může být hezky, ALE! Může taky začít pršet, a to kdykoli. Pochopitelně, že ten první zahajovací den nikdy není pod mrakem a největší žár se vždy nachystá na zahájení, a tak se slavnostní hosté pravidelně, nejméně dvě hodiny, opékají na schodišti Jiráskova divadla. Opatření proti tomu byla lecjaká, zažila jsem deštníčky – slunečníky i ústup do stínu sloupů, ale vřelá přízeň nebeská je silně patrná a nemilosrdně propojuje veškeré slavnostní nové šaty i kultivovaná saka pánů. Před sluncem v době zahájení zkrátka není úniku... Navíc nefouká vítr, takže vlajky vytažené na stožár, visí poněkud schlíple. Následující dny se počasí rozhoduje, sem tam cvičně pustí pár kapku, ale v podstatě jsou ty ideální teplé večery, kdy je možno popíjet v Tritonu, přespat na lavičce či na trávě a případně zažít i milostné dobrodružství v přírodě či přilehlém parku. Jak se neděle překulí do pondělka, náznak chladnější noci zvěstuje, že už se blíží konec léta (a kombinace pocení a chladu způsobuje

u některých jedinců mohutné záchvaty kašle). Jak se blíží středa, blíží se i mraky. Předpověď vyhrožuje, ale hronovské počasí si to ještě rozmyšlí. Na to mám dalšího svědka, Lucii Peterkovou, která sugestivně líčila, jak po celý týden úpěnlivě sledovala předpovědi, a tutově to vypadalo, že největší slejvák přijde právě v době jejich koncertu v parku. Ovšem snad sv. Vavřinec, kterému koncert zasvětili, způsobil, že první kapky dopadly ve chvíli, kdy skončila poslední písnička. A pak spustil liják s takovou intenzitou, že obyvatelé stanového městečka začali hledat pádla a rozjařená mládež si udělala z náměstí vodní skluzavku. No, a pátek přinesl hned několik vydatných deštíků (které se spustily především v době, kdy jsem šla ze Sokolovny – dopoledne a odpoledne, a neměla se kde schovat). Pak jsme právě s jmenovanou Lucií stály pod stříškou před Čapkáčem a sledovaly, jak přívaly deště bubnují na plochu i schody. Bublínky, jsou tam bublinky, komentovala Lucie – babička říkala, že to znamená, že déšť brzy přestane. Přestal, ale začal ještě několikrát. Nicméně, pročistil se vzduch a flamendrům bylo dáno najevo, že posedávání na trávě už bylo dost! A že by raději měli jít spát. Jestli to půjde jako obvykle, na ohňostroj bude hezky. Ten, jak se zdá, má patron Hronova rád. Ať už by bylo přes den jakkoli, na ohňostroj se vyčká... No vidíte, a pak že mluvit o počasí, je jako mluvit o ničem. Osobně si myslím, že ty náhlé proměny počasí, ty slejváky, které se spustí ve vteřině, ty romantické páry nad lesy a kopci, to všechno volá na účastníky Jiráskova Hronova – nemyslete jen divadlo, nemyslete jen na jídlo a pití, ale taky na počasí. Víte například o tom, že dnes už existují týmy vědců, které zkoumají, jak právě počasí fatálně ovlivnilo historické události?

Jana Soprová

RECENZE – KRÁL UBU

KRÁL UBU A SÍLA GROTESKNOSTI

Je vskutku něco zvláštního na té setrvalé přitažlivosti, kterou Král Ubu Alfréda Jarryho vyznačuje – i po téměř sto třiceti letech od svého vzniku – pro stále nové a nové generace inscenátorů. Důvod jistě není v technicky suverénní konstrukci hry, ani v setrvalé komičnosti jednotlivých detailů, dnešní inscenátor Jarryho, chtěl „ubuovství“ pro naši dobu učinit aktuálním, musí nutně a nemálo přepisovat, krátit a jinak razantně do textu vstupovat. I Jan Grossman ve své proslulé inscenaci v Divadle Na zábradlí z roku 1964 si potřeboval pro svou osobitou a velmi promyšlenou interpretaci vytvořit prostor výraznou adaptací (za spolupráce Miloše Macourka), třebechovičtí tvůrci se oprávněně nechovají jinak. Nuže, co pudí soudobého inscenátora k utkání s textem natolik fragmentárním a kompozičně vratkým, psaným nota bene pro loutkové divadlo?

Vysvětlení spočívá v titulní postavě, v níž se Jarrymu podařilo s trvalou platností postihnout jednu ze základních variant lidského bytí, lze dokonce říci, že se mu podařilo stvořit moderní mýtus. Pokud by se snad někomu zdálo slovo mýtus pro Otce Ubu příliš vznešené, dodávám, že se jej nebál ani Václav Černý ve své znamenité studii Král Ubu a pan Josef Švejka, jeho poddaný, vznikající ve stejné době jako Grossmanova inscenace. Černý postihuje vskutku přesně základní dimenzi ubuovství, když praví: „Je ukázkou člověčnosti, jejíž inteligence je veskrze duodenální, dvanácterníková, a jejíž konání je vedeno výhradně pudem k bohatému zažívání a úspěšnému trávení. Ale fotr Ubu je u Jarryho ovšem králem, to jest, zmocnil se vlády. (...) Neboť si lze představit život pod vládou Ubuovou, to jest násilné zakotvení života v popudech výhradně hmotných a důvodech pouze vezdejších. Je to vláda fráze, ale pronášené s autoritou pravého blba.“

Ubuovství jako takové je jistě fenoménem bytostně nadčasovým a nemizícím; jistě bychom dokázali pojmenovat řadu aspektů a postav našeho soudobého politického a společenského života, jež jako by z oka vypadly primitivnímu otci Ubu. O jakousi nevytrácející se aktuálnost tohoto tématu má tedy režisér s dalšími tvůrci takřkajíc postaráno: budiž třebechovickým ke cti, že nepodceňují divákovu inteligenci a neakcentují zbytečně ty paralely se soudobou politikou, jež se takřkajíc samy nabízejí.

Chápeme-li moderní režii jako budování záměrné struktury, jež usiluje amplifikovat osobitým gestem ty momenty předlohy, které považuje za podstatné, můžeme v případě třebechovické inscenace hovořit o tom, že tyto předpoklady jsou naplněny. Je to režijní počín razantní a v lecčems snad jednostrunný, ale útočící na diváky vždy v rámci jisté poetiky, který vskutku usiluje o to učinit ubuovské (a zde ve scénáři skutečně leckdy vtipně vypracované) slovo tělem. Dominuje mu nesporně Petr Hencel v titulní roli, jež se jeví vskutku už svými fyzickými danostmi jako optimální ztělesnitel této živočišně fotrovské postavy. Jeho výkon by se mohl stát přirozeným svorníkem inscenace, kdyby se ovšem scénování režiséra Petra Hofmana nespolehalo takřka výhradně na groteskní bizarnost, která jako by vzdalovala ubuovský typus naší běžné zkušenosti.

Tam, kde by skutečně působivé soudobé scénování Jarryho mohlo a mělo vyrůst z napětí mezi groteskně vzdáleným a banálně známým, jako by režisér projevil nedostatečnou důvěru v herecký komponent a jeho schopnost ztělesnit i ty nejodpudivější projevy lidské fyzičnosti a mocichivosti jako důvěrně, ba intimně blízké. Mám pochopení pro toto vábení grotesky, jež nutí tvůrce forsírovat vše až na samu mez, chápu však i ty diváky, kteří se stále domnívají, že méně bývá za jistých okolností více.

Jan Šotkovský

3 X PRO PETRA HOFMANA, REŽISÉRA INSCENACE VONO TO PUDE ANEB KRÁL UBU

Co si myslíte, že by Alfred Jarry řekl na vaši inscenaci?

Kdyby viděl moji inscenaci, tak vezme baseballovou pálku a bude mě prohánět nejenom kolem divadla. Ono to totiž s tou jeho hrou nemá moc společného. Je původně o něčem úplně jiném. Tuhle hru jsem psal tři roky. Ne každý den, samozřejmě. Jednou za čas jsem si nad ní sednul a královsky se bavil. Vzniklo to tak, že jsem původně chtěl upravit text od pana Jarryho. Je to možná kacířské, když řeknu, že se mi jeho verze moc nelíbila, ale je to tak. Druhý a třetí rok psaní už z toho byla úplně jiná hra. Myšlenka je taková, že se nastavuje zrcadlo politice a lidem. A je to tak dobře. Je to o nás, jaké jsme ovce, jak si necháme všechno naslibovat od politiků. Lidi v tom můžou vidět dnešní dobu nebo osmačtyřicátý rok, osmašedesátý. Je tam všechno. Myslím si, že pro mladého diváka je to těžké. Oni nevědí, kdo byli svazáci. Je to celé napsané úplně jiným jazykem, jsou tam svařáčky místo svazáček. Všechno pochází z toho jednoho původního slova hovnajs.

Námět Krále Ubu je i po více než sto letech od svého vzniku kontroverzní. Setkali jste se s vyloženě negativními reakcemi?

Setkali. Diváci se rozdělují na tři skupiny. Mladí tomu nerozumějí. Pak jsou ti, kteří to milují, a ti, kteří to nenávidí. Lidé odcházejí, stává se to. Ale přesně tohle mě těší, protože z toho má divák alespoň nějaký pocit. Nejhorší je ten divák, který odejde z představení a řekne o něm: to bylo zajímavé. Lepší je ten, co odejde z mého představení a je naštvanej. Má z toho nějaký pocit. Jedna kamarádka mi řekla, že jí bylo z představení špatně, že je moc vulgární – přitom tam není prostě slovo. Až na hovnajs.

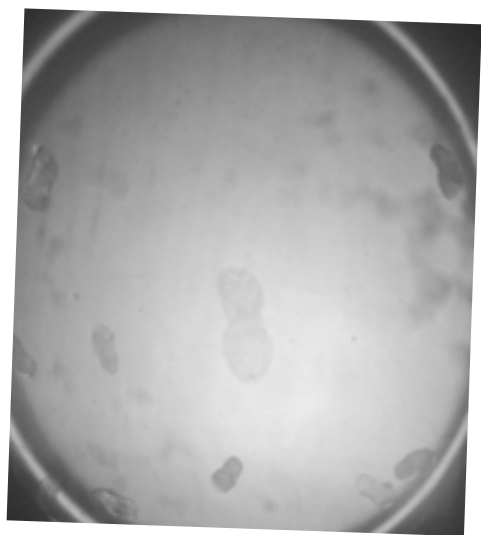
Poslední dobou je Král Ubu velmi frekventovaným námětem pro divadla na české scéně. Proč je tomu tak?

Mám pocit, že hodně divadel to dělá víc populisticky. Víme, že jedno divadlo nastudovalo hru, která míří přímo na jednoho představitele našeho státu a která se jmenovala Miloš Ubu. Je to tou dobou. Lidi toho mají dost. Nejsem člověk, který by vzal zbraň a vyrazil do ulic. Já bojuji tímhle způsobem. Umělec by měl bojovat tímhle způsobem. Když se mi něco nelíbí, tak o tom napíšu / zrežíruru hru.

vím

RECENZE – ŠLÉPJEJ

STOPA VE SNĚHU

3 X PRO MATĚJE KUBINU, TVŮRCE A HERCE ŠLÉPJEJE

Proč sis vybral na hraní meotary?

Loni jsem byl na Chrudimi v semináři osvětlování u Kamila Bělohlávka. Celý týden jsme pracovali s meotary a mě to bavilo. A Jarce (učitelce ze ZUŠ – pozn. redakce) se to tak líbilo, že chtěla, abych s touhle technologií něco udělal. Takže mě k tomu v podstatě dotlačila. Mně to úplně nevadilo, ale říkal jsem si, že teď s meotarem dělá kde kdo. Chytla mě pak myšlenka zkusit hrát s více meotary najednou, že bych mohl překrývat obrazy. To mě začalo bavit, tak jsem se pustil do práce. Já mám totiž rád výtvarničinu v představení, když je na co koukat. A Šlěpjej je vlastně filozofování obrazy, někdo ji tak pojmenovává.

To, že tě Jarka k něčemu přitlačí, je u tebe běžný princip?

Je, u mě jo. Já prostě chci něco dělat, nevím co, takže ona do mě strčí a já pak už jedu sám. Ale potřebuju ten první impulz. Čapka mi vybrala taky ona, měla ho v šuplíku. Já když hledám předlohu, hledám ji strašně dlouho a nakonec nic nevyberu, protože pořád přebírám.

A jak jste se dali dohromady s Lukášem Grusem, se kterým Šlěpjej hraješ?

To je můj spolužák z vejšky, nikdy divadlo nehrál. Potřeboval jsem kytaristu s elektrickou kytarou a na ZUŠce nikdo takový nebyl. Chtěl jsem někoho, kdo by se do inscenace hodil. A Lukáš je stejně starej, rozumíme si a navíc je neherec, což si myslím, že je pro představení hodně důležitý. Jsou v něm dvě až odosobněné postavy a probíhá jejich dialog, někdy i monolog. Lukáše nemusím ho do ničeho stylizovat, dobře jsme se při zkoušení sladili.

ZUV

Musím se bez mučení přiznat, že se pro mě na letošním Hronově stala Šlěpjej souboru Mikrle, Kolegium hraběte Šporcka do jisté míry zjevením. Protože jestli mě nějaké téma pronásledovalo utkvěle celým JH, pak to byla nedramatická literatura, její divadelní možnosti (případně nemožnosti) a trápení, které přináší na jevišti. A také trápení, které přináší přehnaná úcta k ní, která respektuje více zákony literatury než zákony divadla. A pak mi Matěj Kubina a Lukáš Grus bez velkého rozehrávání a intonačního kouzlení detailně odvypráví dialogy Čapkovy nedlouhé povídky, jeden sedí, druhý stojí (oba zády k nám), trochu k tomu něco promítají na zeď, jeden brnká na kytaru, druhý šoupe fóliemi: a ono se to stane a ono to je. Slovo je zhmotněno, z literatury je divadlo. Jako by se díky tomu přiznanému performerskému nakládání s meotary

to zhmotňování odehrávalo před našimi zraky, jako bychom v přímém přenosu sledovali, jak literatuře přibývá třetí dimenze. Zážitek „čistě činoherními prostředky“ jen stěží dosažitelný.

Přiznám se, trpím slabostí pro divadlo, které se nebojí být subtilní, které se nebojí být pomalé, které usiluje zhmotnit něco, co je za slovy (přitom těch slov tu zazní dost a dost – a stejně tajemství nezaplaší) a co je stěží postihnutelné, divadlo, které otevírá záměrně velký prostor k divákovu domýšlení a docítění, divadlo metafyzické, meditativní a spirituální. Mnou zde nalezeno, mnou zde rozpoznáno, štěstí dosaženo. „Vím věci, ze kterých nic dále neplynulo, které nic a nikoho nespasily, a přece – Udály se případy, které už nevedly dále a nepomohly dále žít, a byly to snad nejdůležitější věci života.“

Jan Šotkovský

RECENZE – MARYŠA

DO JEDNÉ ŘEKY NEVSTOUPÍŠ...

Nevím přesně, kdy to bylo. Ale protože v programu je napsáno, že inscenace Maryši, kterou jsme viděli předposlední večer na JH, je věnována hereckému souboru Maryši LP 2011, tak si myslím, že to bylo někdy v té době, kdy jsem se poprvé setkal se Slovanským Tyjátr z Olomouce a s jeho Maryšou. Víím, že jsem tehdy měl s tou inscenací problémy, že jsem byl přesvědčen, že to razantní seškrtání na základní lineárně vedenou fabuli mně vadilo. Ale na druhé straně jsem musel uznat, že v tom představení bylo trvale přítomné silné vnitřní napětí, jež vydatně zesilovalo dramatický náboj textu bratří Mrštíků, dávalo mu nečekanou výbušnou razanci. Prostě Maryša jako hra tehdy plně a vítězně obhájila své postavení jednoho z mála plnokrevných českých dramát;

ukázala v plném lesku své, tou inscenací obnažené, dramatické jádro. Ta hronovská Maryša LP 2017 jde toutéž cestou. Jenže už nemá to vnitřní napětí, už není ničím jiným než jednoduše vyprávěným známým příběhem o jednom nešťastném ženském osudu. A to je málo, zatraceně málo. I když Maryša svou pověst dramatu obhájila.

Prostě dvakrát do jedné řeky nelze vstoupit ani v divadle. Tam už dokonce je takové opakování velice, velice nebezpečné, protože brání přílivu svěží tvořivé síly. Řeknu to ještě jinak: jestli před těmi lety jsem v té olomoucké inscenaci cítil, jak se mladá generace rve o své pochopení Maryši, pak tentokrát se nic takového – je mně líto – nekonalo.

Jan Císař

3 X PRO ZDEŇKA VÉVODU, REŽISÉRA INSCENACE MARYŠA SLOVANSKÉHO TYÁTRU OLOMOUC

Od mladého studentského divadla bych čekal spíše nějaký progresivní experiment než Maryšu...

Rádi studentům gymnázia, ze kterého pocházíme, vysvětlujeme, že klasika může být fajn. Že se nemusí jednat pouze o stručný popis děje v sešitu do literatury, ale že to může být živá forma umění.

Jak studenti k výběru tématu přistupovali? Nebo si jej vybrali sami?

Jednalo se o můj výběr. Představení, které jste viděl dnes, je obnovená premiéra. Tady už žádné problémy nebyly. Ovšem při prvním představení před šesti lety to na začátku bylo tak, že studenti ten nápad zcela odmítli. Měl jsem problém svůj dramaturgický návrh prosadit. Ovšem s postupem času, jak se zkoušelo, to všechny členy divadla pohltilo. A současná druhá generace už ví, že to bylo dobré, takže si představení chtěla zahrát.

Mám v tom trochu zmatek. V programu máte uvedený Slovanský tyátr Olomouc, zároveň však mluvíte o gymnáziu...

Náš soubor funguje při gymnáziu. Zaštiťuje nás sdružení rodičů. Naše zkoušky jsou nepovinným předmětem v rámci školy. Studenti si tedy mohou vybrat, že budou tři hodiny týdně dělat divadlo. A pak je k tomu samozřejmě třeba ještě přičíst desítky hodin volného času, festivaly a podobně. Poměrně dost jsme rozšířili stálé štace a trochu nám to možná jako studentskému divadlu přerůstá přes hlavu. Ale to je vlastně dobře.

saj

3 X PRO VÁCLAVA KLAPKU Z DS JIRÁSEK ČESKÁ LÍPA

Jak vznikla tahle inscenace a jak velký prostor mají herci k improvizaci?

Vznikla to jako sled jednotlivých improvizovaných scén. Zajímal nás způsob dělání komedie, která vychází opravdu z improvizace, ne z nějakých hlubokých textů. Chtěli jsme si tuhle techniku zkusit. Jedná se o obecně známé, typové situace: vždycky se někde nějakým způsobem dvojice dostanou do problémů, a ty problémy se během hry řeší. Jsou tam figury, které se věčně opakují, takže si člověk hledá stylizaci figury a využívá se situací, které vznikají přímo na místě. Prostor pro improvizaci je tedy maximální. Mění se to, herci si to předávají a nějakým způsobem rostou od představení k představení. Na začátku jsme měli jen několikastránkové libreto. Řekli jsme si, o co půjde, kam v té scéně jít, pak jsme hledali slova, situace, gagy, které by k tomu měly vést.

Pro mě byla hodně výrazná scénografie, ta obří „tlama“ v pozadí, s průzory místo očí (pozn. scénografie Renaty Grolmusové)...

To je takový symbol commedie dell'arte, zvětšená maska. V podstatě se nám líbila maska jako symbol, vyjadřující přístup Itálii ke světu, taková ta nadsázka, hravost. Dávalo nám to i možnost s maskou nějakým způsobem pracovat. V těch okýnkách jsme se mohli zjevovat, nezjevovat, něco s nimi dělat, doslova si s tou scénou pohrávat.

Co nového soubor Jirásek připravuje?

Ted' dělá kolega František Zborník adaptaci románu Trygve Gulbrandsena Věčně zpívají lesy. Takže je to úplně jiný kyblíček, jiný žánr.

jas

RECENZE - COMMEDIE À LA CARTE

VĚRNÍ SVÉ TRADICI

Tušil jsem od první chvíle, co jsem si přečetl název nové českolipské inscenace i to, že vychází z divadla italské renesance, že Václav Klapka jako režisér a nepochybně i jako autorský spiritus movens naváže na poetiku, s níž kdysi českolipský Jirásek dobýval vrcholy našeho amatérského divadla. Totiž na komediálnost herectví, v němž se na prvním místě baví herci tím, že je jim dovoleno rozvíjet své nápady v mnoha variacích a spolu s nimi se baví obecenstvo, které přitahuje ten proud energie, fantazie, neutuchajícího hereckého zápalu, jež můžete nazvat i „blbnutím“, jež se opájí slastí z možností komediálního herectví, které nechce nic více, než vyjetit právě jen a jen svou nezdolnost z radostnosti divadla a herectví. V Commedii à la carte tohle všechno exis-

tuje a navazuje na tu skvělou tradici, již si v tomhle směru a na této půdě českolipský Jirásek vydobyl. Sice z herců, kteří tuhle tradici budovali, jsou na jevišti jen dva, ale i další se projevují v tomto duchu, seč jim síly a nápady stačí. Přiznám se, že občas jsem měl pocit, že méně by bylo více, že by se nemuselo tolik a stále tlačit na pilu, znovu a znovu prodávat některé už známé kousky jako třeba hru s míči. A dokonce jsem si také někdy v duchu přál, aby místo bouřlivého ataku a divokého hemžení a křiku přišlo zklidnění, jemně vycizelovaný vtip. Ale to nic nemění na tom, že tímhle představením českolipští znovu demonstrovali, kde je jejich síla a z čeho pramení jejich osobitost.

Jan Čísar

TDDT JAKO TRANSDISCIPLINÁRNÍ DIVADELNÍ TVORBA

Mám takový pocit konce. Půjdu se pro-
jít. Včera jsem zastihl bouři v největší síle
a ona zase na oplátku zastihla mě. Dnes
mířím znovu ven. Mám dopsáno. Odbíjí
půlnoc. Ta škola je přece jenom hezká bu-
dova. Co tam dělají ti lidé? Co je to za sku-
pinu? Stojí před školou a koukají. Aha... ty
malé zprávy ve Zpravodaji a rozvěšené
lístečky, že takzvaný "poslední večírek"
nebude pro každého. Psali tam, že máme
být jejich poslední nadějí. Chybí mi nadě-
je, tak proč bych se jí nemohl stát?

Stojíme a čekáme. Ze dveří do školy
konečně vychází dívka. Říká, že pro nás
měla mít připravený kulturní program, ale
nerada zpívá, a že se máme bavit sami.
Když jí jeden z nás čekajících chtěl opo-

papírů. Beru je do rukou. Konec hry od Sa-
muela Becketta. Vracím se zpět nahoru.
Má průvodkyně zmíní něco o konci světa,
ale tomu moc nerozumím.

Sedáme si spolu stranou. Říká mi, jaký
měla den, já jí povídám zase o svém. Ba-
víme se. Ptám se třeba, co říká na Hronov,
když je tu teprve podruhé. Konverzace
se prohlubuje. Pak mě zaskočí otázkou, co
bych dělal, kdybych měl osm minut živo-
ta. Přemýšlím. Samozřejmě na upřímnost
není místo, jsem to přece já. Tak ze mě na-
konec vypadne, že bych koukal na video
na youtube, kde chlápek osm minut křičí
na květináč. Sice se zasměje, ale já vím,
že to tak není správně. Zvykám si na ti-
cho, řeknu. Mlčí.

novat, že to není úplně profesionální, od-
větila: drž hubu. Držel.

Nechávají nás čekat. Je zima. Vlhko.
Kolem proběhne dívka se skelným pohle-
dem. "Už! Už," volá a mizí v dálce. Koneč-
ně nás berou dál. Mé jméno je našťestí
na seznamu zvaných hostů. Ujme se mě
průvodkyně. Holka, co pořádá párty. Prý
mám zajít pro štos papírů do sklepa. Or-
ganizace nestihá a je naprosto zásadní,
abych ho přinesl. Scházím po starých
schodech. Sleduji světlo. Staré podzemní
chodby. Čpí tu pach plísně. Za zamřížova-
nými dveřmi se ozývá klapot psacího stro-
je. Snažím se zachytit alespoň náznak
toho, kdo nebo co ten zvuk vyluzuje. Nic
nevidím. Je tma. Vejdou do jiné místnosti.
Na staré dřevěné lavici leží kýbl, rychlo-
varná konvice a další věci, já si všimnu

Doprovází mě po schodech nahoru
až do podkroví. Všimnu si nápisu na tabuli
proti proskleným dveřím: Slavnostní zakon-
čení. Upřímně, pro většinu lidí je tahle noc
asi vážně poslední. V podkroví víří bubny
a je mi řečeno, že do místnosti číslo jedna
se nechodí. Nepůjdu tam. Nebudu přeci
kazit zábavu. Má průvodkyně mě opouští
a namísto ní se mě chopí tajemnice. Jdeme
spolu do místnosti se dvěma stoly, flaškami
vína v rohu, dvěma kýbly, koštětem, bram-
bůrky rohlíky, cibulemi a hořčicemi a další-
mi a dalšími věcmi. Nejdřív máme s dalším
pozvaným klukem dělat z papírů párty ře-
těz, pak mi dají kýbl s hadrem, abych vytřel
podlahu. Hadr nepasuje na koště. Zatrace-
nej hadr. Klekám si. Týpek vedle mě proho-
dil, že to začíná všechno chápat. Já vytí-
rám podlahu a nechápu nic. Zemančíková
mi do toho šlape. Zatraceně!

Někdo dělá řetěz, někdo rybičkovou
pomazánku, někdo krájí citrón. Na ná-
stěnkách na stěně je pár článků. Ve ved-
lejší místnosti hraje hlasitá hudba. Jsme
zavřeni v čekárně. Skupinka, co dělá ne-
konečný řetěz. Přichází kluk s otevřeným
pivkem. Proč jsem nedostal pivo? Proč
nemůžeme do té místnosti? Zatracenej
život. "Nebudem tady dělat řetěz jak de-
menti," povídá jedna holka. Přichází kluk
s tím, že se osprchoval a dal si pivo. Já
bych si dal taky pivo. Jedinec je hybate-
lem dějin. Masy nesmí být zneužity pro
osobní cíle. Svět, jak ho známe, skončil.
Čtu na nástěnce. Čeho před smrtí lidé
nejvíce litují? 1. Kéž bych měl odvahu žít
život dle vlastních představ a ne tak, jak
to ode mě očekávali druzí. 2. Kéž bych ne-
pracoval tak tvrdě. 3. Kéž bych měl odva-
hu vyjádřit své pocity. 4. Kéž bych zůstal
v kontaktu se svými přáteli. 5. Prál bych si
být šťastnější. Prál bych si být šťastný.

Sedl jsem si a nalili mi víno. Ve vedlejší
místnosti probíhá párty, tancuje se tam
čača. Půjdu pít. Terka Jelínková právě
polila zeď vínem. Týpek se ptá, kdy při-
jde Štěpán. Tajemnice odpovídá, že brzy.
Rozneslo se, že je Štěpán blízko. Jedna
holka mi říká, že si mě vybrala jako posta-
vu a bavím ji nejvíce. Někdo poprsal svet-
r citrónem. Přichází ke mně má průvodky-
ně. Prý mě přijme Štěpán. Mám jít do za-
kázané místnosti číslo jedna.

Co se tam dělo, je jen moje věc. Přestanu
si zvykat na ticho. To slibuji.

Vít Malota

VDP JAKO VYUŽITÍ DIVADELNÍCH PROSTŘEDKŮ PRO PRÁCI SE SKUPINAM

DEJTE SKUPINĚ PROSTOR A PODNĚTY!

Podle nabídky seminářů je kurz určen pro dospělé, kteří pracují s jakýmkoli skupinami a chtějí si vyzkoušet sami na sobě práci v oblasti komunikace, práce s tématem, se vztahy, vedení rozhovorů, řešení konfliktů, sociálních skupin a jejich vnitřní dynamiky.

Během našeho rozhovoru mi vedoucí kurzu **Renata Vordová** vysvětlila, že vychází z toho, že každý člověk, který se do semináře přihlásil, už s nějakou skupinou pracuje. Jak se mi podařilo zjistit, skutečně tomu tak, s výjimkou jedné slečny, je. Ta se ovšem na podobnou práci připravuje díky svému studiu.

„*Běžně takhle pracuji s různými skupinami a různými cíly. Mohu tedy využívat získané zkušenosti s motivy a vztahy lidí. Vztahy a motivy jsou základními složkami jak mojí práce, tak divadla,*“ říká lektorka a vysvětluje, že každá skupina má nějakou svoji vnitřní dynamiku a prochází několika fázemi dynamiky skupiny. Všechny zmíněné fáze mohou probíhat i bez toho, aby s tím vedoucí skupiny nějak vědomě pracoval. Hrozí pak ovšem nebezpečí špatného směřování skupiny. V teorii je uváděno pět fází. Na počátku je **seznamovací fáze**, ve které je třeba vytvořit pocit jistoty a bezpečného prostředí, které členové skupiny potřebují, aby ve skupině vůbec mohli fungovat. Ve druhé fázi tzv. **formativní** se utvářejí role ve skupině. Opět je dobré s tím pracovat. Například pro to, aby na někoho nepadla role, které by se nikdy nezbavil.

Třetí fáze je **normativní**. V té skupina ověřuje, jak fungují pravidla a zda je opravdu v bezpečí. Teprve pak přichází fáze čtvrtá – **produktivní**. V té jsou členové skupiny opravdu schopni něco dělat. Pátou fází je **rozpad skupiny**, což ovšem neznamená, že musí celá skupina skončit. Stačí, když jeden člověk jeden den chybí a zmíněné fáze se rychle ve zkratce odehrají znovu.

„Všechny zmíněné fáze jsme na sobě testovali a procházeli určitou parareflexí. Zároveň jsem frekventantům dávala určitý metodický background. Nešlo o to nabízet konkrétní aktivity, jde o změnu způsobu přemýšlení. Vybírali jsme si těžké komunikační situace, pochopitelně ne rodinné a soukromé, ale pracovní. Řešili jsme formou modelových situací například i vedení rozhovoru. Učili jsme se, jak vést rozhovor bez bariér. Rozdala jsem seminaristům také seznam osvědčených bariér v komunikaci a oni měli za úkol využít co nejvíce zmíněné překážky v komunikaci. Každý si zažil, jaké to je, když mu to někdo dělá,“ popisuje práci v semináři Renata Vordová.

A jak frekventanti zvládali to, co po nich chtěla? „Není snadné přemýšlet v té struktuře, že nejdříve musím vědět, kam jdu, a teprve potom volit prostředky, jak se tam dostat. Vychytávali jsme zlozvyky, které všichni máme získané z českých škol. Jeden ze špatných návyků je stav, kdy učitel je v práci a žáci plní jeho představy. Jde o to se napojit na skupinu, zjistit, co potřebuje, a podle toho cílit svoji snahu. Dávat skupině prostor a podněty,“ vysvětluje lektorka kurzu.

Podle ní je na lidech ze semináře VPD vidět, jaké absolvovali školy. „Někteří jsou již schopni přemýšlet způsobem, který jsem naznačila, někteří ne, ale není to jejich vina. Pouze opakujeme to, co s námi udělalo naše školství. Je jasné, že každá změna bolí. Ve skupině jsem měla i lidi, kteří si přicházeli na to, co všechno dělají špatně. Špatně znamená, že jim to brání v něčem, co chtějí dělat. Byli schopni si to uvědomit. První krok, to uvědomění si toho a následná potřeba změny, je nejtěžší,“ říká Vordová.

A budou seminaristé používat to, co se zde dozvěděli, ve své praxi? „Bavili jsme se o tom, co je z našeho semináře možné využít, a já frekventanty požádala, abychom si napsali hromadným emailem zkušenosti, které mohou uplatnit, a co jim seminář přinesl. Jsem zvědavá, kolik mailů přijde.“

Honza Švácha

MRÁZKOVY PALČÁKY – REKAPITULACE, NEBO KAPITULACE?

Včera ráno kolem páté, potom co jsme se v největší bouři prošli na Zbečnick a zpět, vypili stánek s Jaggerem, přetrhli strunu, vyhodili proud v celém městě (byl to liják, ve skutečnosti), trénovali kontaktní impro na náměstí a po nahození proudu vytvořili light-designovou performance s použitím cigaretového kouře na podsvícení u Jiráskáče, se mě Týpek zeptal: „*Nejste v tom Zpravodaji nějak poplatní režimu?*“ Upřímná opilecká debata je nejčistší zdroj reflexe, dozvěděl jsem se tedy, že letošní Zpravodaj je bezzubý, málo vtipný a příliš uhlazený. Týpek vzpomínal třeba na loňskou kauzu s jídelnou, jak pro něj bylo dobrodružné ji sledovat. Problémy prý zůstávají, jen Zpravodaj o tom mlčí.

Pěkný výkop k rekapitulaci – co se to tady letos tedy stalo? V prvních dnech jsme mohli sledovat organizační majstrštyk s lístky, což se odrazilo v tom, že hned první číslo přineslo článek christovského typu. Měl jsem tehdy dojem, že se to letos celé zboří. Nezbořilo. Třetí den bylo vedro,

žádné skandální představení se nekonalo a o lístcích se přestalo mluvit, protože už to bylo stokrát probrané. Způsoby, jak v takto nastavené situaci přežít, jsme si našli a rychle se zautomatizovaly. Nikde žádná jídelna, která by se dala strhat, nastaly všední festivalové dny. Zpravodaj by měl zachycovat, co se děje, nemůže reagovat na to, co se neděje. Ne, že by sám nemohl být iniciátorem dění, ale v dané situaci by to bylo plácání do prázdna, bezpředmětný hate. Mnozí si touží odpochynout a věnovat se tomu, proč jsme sem vlastně přijeli – divadlu.

Týpek z prvního odstavce ale cítí potencionální ohrožení „*nějakého*“ režimu. Uvědomil jsem si, jaká nedůvěra se tu za poslední roky vytvořila a jak se změnil horizonty a způsob řešení konfliktů. Kromě krize festivalu posledních let v tom hraje jistě roli i to, jak se změnil svět kolem nás. Každý na ty změněné horizonty reaguje jinak, ale ke změně došlo. Podobně jako Týpek z prvního odstavce, mám také obavu, že přestože se navenek nic nedě-

je – problém pořád trvá, jen se schoval do „*nevědomí*“. Myslím, že to je problém komunikace, rivalry, přehodnocování toho, co Jiráskův Hronov vlastně je, co je pro něj podstatné. Možná, že se vyléčí a možná ještě povede k další, hlubší krizi. Možnosti tu jsou. Faktem ale je, že každý účastník festivalu je součástí toho přehodnocování. Ta věta hronovských ochotníků na zahájení: „*Toto je náš Jiráskův Hronov, který propůjčujeme mezidruhové divadelní přehlídce,*“ mi přijde skutečně podstatná – týká se identity účastníka. Myslím, že nechci, aby ta věta platila. Chci, aby byl Jiráskův Hronov každého účastníka stejně. Tradice přehlídky v Hronově je sice hluboká, ale tradice divadla je mnohem, mnohem hlubší a já jsem loajální k tradici divadla, víc než Jiráskova Hronova. Tato věta je také myslím předmětem toho velkého přehodnocování. Spíše než házet haty na organizaci, je třeba si tuto otázku vyjasnit.

Jan Mrázek

ZASLECHNUTO

Řekl jsem fotografovi, že jestli nepřestane fotit s bleskem, tak ho vodtáhnu.

To je ta krvavá stopa?

Ne, my je dusíme.

**Šapitó je mokrá varianta.
Vody je tam po kotníky.**

Zhasnutí náměstí je zajištěný.
A už se nikdy nerozsvítí.

**V Tritonu jsou už jenom samý duchny.
Kdo?
Důchodci.**

Jiráskův Hronov by se měl přejmenovat na Jiráskův Hromov.

Dva muži, oblečení jen v trenýrkách, vyběhli včera ve večerních hodinách za nejprudšího deště ze dveří vedoucích k redakci, udělali kolečko po náměstí a zase zaběhli zpět. Jeden při tom křičel: „Smrt novinářině!“ Druhý: „Smrt Jiráskovu Hronovu!“ Znáte-li totožnost těchto chuligánů, nahláste je neprodleně šéfredaktorce, která použije svůj elektrický bič.

red

DIALOGICKÉ JEBÁNÍ

Jak by řekl Ivan Vyskočil, dialogické jebání je jebání s vnitřním partnerem. Vít Malota je skutečně vnitřním partnerem Jana Mrázka – leze mu krkem. Jan Mrázek je rovněž vnitřním partnerem Víta Maloty – leží mu v žaludku. Záznam včerejšího ponoru předkládáme zde.

Takže ty chceš, aby to bylo čitelný? Jo, za tím si stojím. A nejseš moc poplatný režimu? Jo, to je dobrý, tím by to mohlo začít. Tak Jiráskův Hronov, co na to říct, že jo? A neurazit. Mně třeba přijde špatná taková ta premisa, že dali naroveň podřadný seminaristy s našimi milými lektory. Všichni museli nosit ty pásky. Jako žlutá davidova hvězda. Jeden prej i plakal. To mě tak nejebe, ale i redakce musela nosit pásky. Jo? Já ji nenosil vůbec. Ale to je fakt strašný. Povedlo se mi tam natáhnout jenom jednu ženskou a s tou druhou jsem musel spát ve sprchách. A to na tom hotelu taky bydlela. A byl to chlap. Teď nevím, jak udělat z mojí bezútešný situace fór, ale mám pocit, že by to nějak šlo... kdyby se mi teda naskytla příležitost, která se samozřejmě nenaskytne. Mimochodem tohle je tak dobrý, že si dám snad druhou porci. A! Přišla mi esemeska. To bude určitě Outů, kdo jinej taky. Nebo ti někdo píše: „Dej si druhou porci.“ Mám si dát tu druhou porci? Dej si jí. Já nevím, že jo.. je to dost sladký. Se podívej na Kuncla, žije s cukrovkou a zvládá to. No ale zase má tu cukrovku, že jo. No aspoň něco má. Víš, co mi přijde, že se všechny hejty vyčerpaly v prvních třech dnech a pak byl klid. Klidný to nebylo, ale nedalo se na to reagovat. V čem to bylo neklid-

ný? No takovej ten zakyslej pocit pořád máš. To je fakt. Jako by ti někdo furt tlačil na průdušnici. No nic, já si jdu dát druhou porci, ty mezitím povídej sám. Myslím, že největší nevýhodou člověka, heh heh, je to, že má city. O čem jsi mluvil? To si poslechneš, až to budeš přepisovat. Proč to budu přepisovat zase já? Protože jsi to slíbil. Jo, to je pravda, jenomže jsem to slíbil mimo záznam, takže teď o tom nikdo neví. Haha. Nějaký dobrý zážitky z Hronova? Dobré zážitky? No dobře, ale aby nikdo nebyl kompromitovaný. Žádný jména, správně. Počkej, ty máš spojený pěkný zážitky s někým? Ne, já se s lidma nestýkám. Správně, teď si budou myslet, že to, cos řekl ty, jsem ve skutečnosti řekl já, protože ty bys tohle nikdy neřek. Měl jsem pěkný zážitky... třeba když můžu s někým být a vespod si myslet, jaký je to lidský ztroskotanec, a navrch mu dávat nepravou naději, že je člověkem, to jsou hezký zážitky. Je to obohacující? Nene, je to destruktivní. Můj nejlepší zážitek byl ten patnáctiletý vožralý a zhlutenej kluk, konečně byla s někým taky kloudná řeč. Kterej? Padesát devět to bude. Děkuju. Ehm... Šedesát. Štědrej. Kde jsme to byli? U kluka. Co z něj bude v životě? To co z tebe? No já si pamatuju, jak jsi v patnácti stál pod oknem, rozeplá košile, v rukou růže, na hlavě buřinka... Nechtěl by sis spíš klást otázku, co bude z tebe? Nechtěl. Proto píšeš o pivech, místo abys psal o svém vnitru. Ty normálně při tom řízků trpíš. Realita je jenom rozhodnutí. No... To bylo dobrý, co? Hodně dobrý, přemýšlel jsem nad tím, jak to vyvrátit, ale v zásadě to bude asi pravda. Ten Šotkovský hrozně vzdychá. Když píše. Ty taky. A pouští si

divnou muziku. Nahlas. A vždycky se zeptá, kluci, nevadí vám to? No a já řeknu, že nevadí, i když vadí. Jo. Hele, bacha, jde. Na shledanou. Teď bych si dal cigáro. Jak malí kluci. Jsem normální kluk: piju, hulim, polykam. Myslím, že se dotýkáme něčeho podstatného. Konečně to směřuje někam na dřeň... jako na prázek mužství. Vo mužství já nevím co říct. A neurazit. Měli bychom se vopřít ještě do někoho. Do koho? Do systému. Mě ještě čeká ten seminář. Blbej. Mám tam dát blbej? A co to je zač? Kubák. Tak tam dej blbej. Je Kubák systém? Kubák je pojem. Tak kdo je systém? My všichni. Jak jako? Všichni, kteří chodíme na představení, pijeme v Tritonu a podílíme se na té lži, že, že... Ty to loviš nějak dlouho. Že Jiráskův Hronov nemůže být v Pardubicích. Ale ten bedňák říkal, že to není možné. Tomu věřím. (...) Myslíš, že budou ty vožralové, co říkali, že jsme bezzubý, spokojený? Těm se nezavděčíš.

jamvim

KOMIKS ALEŠE HEJRALA

REDAKCE PŘED JH

Shora zleva Vít Malota (vím), Michal Drtina (zlom), Jan Mrázek (jam), Jan Švácha (saj), Jana Soprová (jas), Ivo Mičkal (foto) a Zuzana Vojtišková – šéfredaktorka (zuv)

REDAKCE PO JH

PROGRAM

Sobota 12. 8. 2017

SJČ, 10:00

Prezentace seminářů

Sokolovna, 10.30–11.35

Slovanský tyátr, Slovanské gymnázium Olomouc / režie: Zdeněk Vévoda

Alois a Vilém Mrštíkovi, Zdeněk Vévoda:

Maryša

Park, 14:00–16:00

Jiráskův Hronov dětem

Myšárna,

14.00–14.35, 15.30–16.05, 17.45–18.20

Mikrle Jaroměř / režie: Jarka Holasová, Matěj Kubina
K. Čapek, J. Holasová, M. Kubina: **Šlěpjej**

Sokolovna, 14.30–15.05, 18.20–18.55

GT Hlinsko / režie: Tomáš Pšorn, Lada Leszkowová
Václav Havel: **Havlovy kraťasy: Vernisáž**

Jiráskovo divadlo, 16.00–17.20, 19.20–20.40

1. neratovická divadelní společnost /

režie: Miroslav Král

Charles Perrault:

Oslí kůže aneb Nebojíš se, princezničko?

Sál Josefa Čapka, 16.30–17.50, 19.20–20.40

Kočovné divadlo Ad Hoc /

režie: Kočovné divadlo Ad Hoc

Jan Duchek: **Nové TV**

Park, 16:30–17:30

koncert pro děti **Chyťte ušima**

Park, 18:00–19:00

Stavostrojká, Nové Město nad Metují

Park, 19:15–19:45

Začít spolu, Broumov – taneční soubor

Náměstí, 21.30

Slavnostní zakončení JH s ohňostrojem

Wikov MGI, a. s. – generální partner

Zpravodaj 87. Jiráskova Hronova 2017
Vydává organizační štáb.

Redakce:

Jana Soprová (jas), Jan Švácha (saj),

Vít Malota (vím), Jan Mrázek (jam),

Ivo Mičkal (foto), Michal Drtina (zlom),

Zuzana Vojtíšková – šéfredaktorka (zuv)

Stránky festivalu: <http://www.jiraskuvhronov.eu>

E-mail redakce: jhzpravodaj@gmail.com

Tisk: KIS Hronov Cena: 10,- Kč

Neprošlo jazykovou úpravou!

PĚNA DNÍ

Bylo to pěkných pár recenzí, než jsme se dostali až sem, na úplný skoro konec všeho. Je čas rekapitulovat a bilancovat. Opět po třech letech jste mohli číst mé fašisticko-neoliberalistické recenze v rubrice Pěna dní. Stanovil jsem si pro letošek úkol podívat se, jak to ve skutečnosti je s tou českou pivní renesancí.

Změnilo se něco oproti roku 2014?

Změnilo se mnoho. Teď je na náměstí mnohem širší výběr. V Hronově nemá Primátor monopol, přidávají se další a další pivovary, což podporuje zdravou soutěž, a takto z toho může konzument jediné těžit. I co se týče výběru pivních druhů, je to o kousíček lepší. Na náměstí byla k dostání IPA, ale všiml jsem si jí až při tvorbě včerejšího speciálu, a to po sedmém pivu, tedy ve stavu nelPASchopném. Je to sice malý krůček, ale krůček kupředu.

Ví výčepní, jak čepovat? Tohle je běh na dlouhou trať. Paradoxně nejlépe čepují mnohdy v pivovarských stáncích na náměstí. Mrzí mě, že jsem nenarazil na pana výčepního z radnice, se kterým jsme si před třemi lety krásně padli do noty a který kvůli mé rubrice odjel za sládkem Náchodského pivovaru Primátor, aby se přiučil něco o čepování. Celkově je místy cítit posun. Mnozí mladí (i mezi čtenáři) ví, co je mlíko a šnyt, a za to jsem rád.

Vyhodili mě zase z hospody? Nevyhodili. Možná je to tím, že jsem nedělal recenzi ve Stelle, ale přísahal jsem, že tu věc už nikdy víc nepozřu. Při každém loku jsem slyšel útrpný nářek majitelů všech malých pivovarů, které tato značka zadupala do země.

A co z toho? Vlastně tím nejlepším závěrem je, že pivo nám pořád chutná. Leci kdo si umí vybírat a třeba si i pár korun připlatí, aby pil pivo kvalitnější. Můžu si přát něco víc? Ne. Můžu něco popřát?

Ať pivo pořád chutná.

Vít Malota

SPONZOŘI 87. JIRÁSKOVA HRONOVA

Wikov MGI, a. s. – generální partner

Dynamic Invest Group

Office Space Trutnov

Rosengart

EUROVIA

Marius Pedersen, a. s.

MATEX HK, s. r. o.

STRABAG

PRIMÁTOR, a. s.

COROLL, s. r. o.

Petr Maršálek

TSR Czech Republic, s. r. o.

Saar Gummi Czech, s. r. o.

RUBENA, a. s.

SOVIS

VAK

D-energy, s. r. o.

HAŠPL, a. s.

INS

Internet2, s. r. o.

DLNK, s. r. o.

Kafekára

DABONA, s. r. o.

REPARE TRUTNOV, s. r. o.

Broumstav

ZTS

Konica minolta

VEBA Broumov

Ráj PIVA Hronov

BEZEDOS

Pekařství U zvonu /Dörr/

mediální partneři

Radio BEAT

Radio COUNTRY

Radio Černá hora

Český rozhlas HK

Náchodský Swing

Hitrádio Magic

LETOŠNÍ JH KONČÍ, PŘÍŠTÍ ROK BUDE ZAS

Termíny vybraných přehlídek:

Jiráskův Hronov 3.–11. 8. 2018 (nabídka seminářů bude zveřejněna v květnu)

Divadelní Piknik Volyně 29. 6.–7. 7. 2018 (nabídka seminářů bude zveřejněna v březnu)

Loutkářská Chrudim 29. 6.–5. 7. 2018 (nabídka seminářů bude zveřejněna v dubnu)

Propozice a semináře hledejte na webu www.nipos-mk.cz nebo www.amaterskascena.cz

red